Р Е Ш Е Н И Е
№ 3337

гр. София, 19.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 20 състав,** в публично заседание на 16.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3019** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. със Закона за семейните помощи за деца (ЗСПД).
Образувано е по жалба, вх. № 8300/25.03.2014г. на съда, и вх. № 94ДА/20 от 24.03.2014г. на Р.-С. от Д Х. А. Д., гражданка на А., от [населено място], [улица],ет.3,ап.9, съдебен адрес [населено място],ул.”У. №1,ет.3-БХК срещу Заповед № Т-944/09.12.2013г., издадена от директор на дирекция „Социално подпомагане”Л.–С., с която на основание чл.3 ал.5 от Закона за семейните помощи за деца е прекратено изплащането на отпуснатата помощ по чл.7 ал.8 от З. за детето С. Е. С., [дата на раждане] , считано от 01.12.2013г. Оспорената заповед е потвърдена с Решение № РД 01-113/21.02.2014г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане С.-град към Агенцията за социално подпомагане.
В жалбата са релевирани оплаквания за незаконосъобразност на акта като издаден в нарушение на административнопроизводствените правила и при неправилно приложен материален закон - основания за отмяна по чл. 146 т.3 и т.4 АПК. Основният довод на жалбоподателката, поддържан в с.з. на 16.04.2014г. от представител по пълномощие адв.Ж., е че оспорващата е лице с предоставен статут на бежанец в Република Б. от 1997г. и като такава, на основание чл.32, ал.1 от Закона за убежището и бежанците се ползва с правата и задълженията на български гражданин, с някои изрично посочени в нормата изключения, между които не попада обаче правото да получава семейни помощи за деца. Поддържа се, че ЗУБ е специален по отношение на ЗСПД, предвид на което незаконсъобразно ответника прекратявайки

отпусната помощ по реда на чл.7 ал.8 от З. за детето С. Е. С., се е мотивирал с липсата на спогодба за социално обезпечаване между РБългария и А.. Искането до съда е за отмяна на оспорената заповед. Не се претендират разноски

Ответникът, директорът на Дирекция "Социално подпомагане" (ДСП) – Л., АСП чрез юрисконсулт И. оспорва жалбата, поддържа че жалбоподателката не е сред категориите лица по чл. 3 от ЗСПД, които имат право на семейни помощи за деца. Не претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката е чужденец, постоянно пребиваващ в РБългария, на адрес в [населено място], гражданка е на А., със статут на бежанец, видно от решение № 1573 /18.08.1998г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС. С ЕР № 1745/29.07.2008г. на ТЕЛК –Общи заболявания I МБАЛ-С. и е определена 80% трайно намалена работоспособност, пожизнено, с водеща диагноза: глухота, свързана с нарушение в провеждането на звука /кондуктивна/ и невросензорна загуба на слуха, общо заболяване - глухонемота. Детето на оспорващата С. Е. С. е родено на 12.03.2007г. в Република Б., гражданин на А., с предоставен статут на бежанец, видно от Решение № 75/22.02.2007г. на председателя на Д. , и с вродена пълна глухота, установена с ЕР № 2660/03.11.11.г. на ТЕЛК-Общи заболявания,II МБАЛ-С.,I състав и с определена 80% намалена социална адаптация с чужда помощ, със срок, до 01.11.2014г. Жалбоподателката на 09.08.2008г. е родила в Република Б. второто си дете С. Е. С.,гражданин на А. на когото също е предоставен сътатут на бежанец, видно от Решение № 633/09.12.2008г.на председателя на Д.. при МС.

Със заповед № I-944/23.05.2013г. на директора на ДСП"Л." С., издадена във връзка с подадена на 20.05.2013г. декларация от оспорващата и на основание чл.10 ал.4 от ЗСПД, е отпусната месечна помощ по чл.7 ал.1 и ал.8 ЗСПД за децата С. Е. С. в размер на 70 лева и С. Е. С., в размер на 35 лева, считано от 01.05.2013г. до 30.04.2014г.Тази заповед е изменена от ответника със заповед № Т-944/07.11.2013г.- разпоредено е прекратяване на месечната помощ в размер на 35 лева за детето С. Е. С., на основание чл. 17,ал.3 т.4 от Правилника за приложение на ЗСПД, считано от 01.10.2013г.,като на основание чл.7 ал.8 от ЗСПД е продължено изплащането на месечната помощ в размер на 70 лева за детето на оспорващата С. Е. С..

Със заповед № Т-944 от 09.12.2013г. на директора на Д"СП" Л., която е предмет на съдебен контрол, е прекратена месечната помощ отпусната по реда на чл. 7 ал.8 ЗСДП за детето С. Е. С., в размер на 70 лева, считано от 01.12.2013г.,по съображения, че жалбоподателката не отговаря на условията на чл. 3, ал.5 от ЗСПД.

При административното й обжалване заповедта е потвърдена от горестоящия административен орган. Изложените мотиви са, че в обхвата на специалния ЗСПД не са включени изрично чужденците, на които е предоставена особена закрила по ЗУБ. Също и че в ЗУБ не е предвидено за лицата чуждестранни граждани или семействата на чужди граждани, ползващи се с особена закрила, които имат разрешено постоянно пребиваване в РБ да получават помощ по чл.7 ал.8 ЗСПД, а следва получаването на семейни помощи да е предвидено в международен договор, по който Република Б. е страна. Изложени са съображения и предвид, че жалбоподателката и детето и са чужди граждани - на А., че правилна е преценката на директора на Д"СП"Л., че не е налице изискуемия се международен договор, регламентиращ изрично правата на

оспорващата Д. да получава претендираната месечна семейна помощ, няма и изрична разпоредба в този смисъл и в друг нормативен акт.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Решението е съобщено на жалбоподателката на 07.03.2014 г. чрез БХК. Жалбата е подадена по пощата,чрез Р.-С. до АССГ на 20.03.2014 г.,от лице с правен интерес от търсената защита, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество жалбата е основателна.
Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, спазена е писмената форма, мотивиран е.
Издаването му обаче е в противоречие с материалноправните разпоредби и е в несъответствие с целта на закона - основания за незаконосъобразност по чл. 146, т.4 и 6 от АПК. Съображенията на съда са следните:
Административният орган неправилно е приел, че не е налице правно основание за предоставяне на семейни помощи в конкретния случай.
От данните по делото е видно, че жалбоподателката и сина С. С. са чужденци, граждани на А. и статут на бежанец. Детето е родено и отглеждано в РБългария от 2007 г.
Съобразно разпоредбата на чл. 2, ал.1 от ЗЧРБ чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин.
В чл. 26, ал. 1 от Конституцията на Република Б. и в чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирано, че чужденците, които пребивават в Република Б., имат всички права и задължения според Конституцията, българските закони и ратифицираните международни договори, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство.
Специалният закон ЗСПД предвижда в чл. 3 групите лица, които имат право на семейни помощи за деца. В т.5 от разпоредбата е предвидена групата на бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република Б. е страна. Следователно правото на семейни помощи по националното право не е обвързано във всички случаи с българско гражданство, а допуска подпомагане на чужденците, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната. Не е спорно по делото, че жалбоподателката фактически постоянно пребивава и отглежда детето си в РБ.
Правното основание на пребиваването й е предоставеният статут на бежанец. Съгласно чл. 32 от ЗУБ жалбоподателката има правата и задълженията на български гражданин, с изключение на: 1. правото да участва в избори за държавни и местни органи, в национални и местни референдуми, както и да участва в създаването и да членува в политически партии; 2. да заема длъжности, за които със закон се изисква българско гражданство; 3. да бъде военнослужещ; 4. други ограничения, изрично предвидени със закон.
При преценката съдържанието на международната закрила, каквато представлява предоставения на жалбоподателката и детето й статут на бежанец, следва да се съобрази Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на

бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. Срокът за транспониране на директивата е изтекъл на 21.12.2013 г. При това положение съдът следва да зачете нейния директен ефект като и да съобрази целта на директивата и наличието на основание за предоставяне на семейни помощи за деца по смисъла на директивата, и да остави неприложена всяка норма от националния закон, която и противоречи. В съображения 45 от Преамбюла на Директивата е посочено, следното "По-специално, с цел да се избегнат социални трудности, е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право".

Съгласно чл. 29, § 1 от Директивата "държавите-членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата-членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им." А § 2 на същия член предвижда възможност чрез дерогация от общото правило, установено в параграф 1, държавите-членки да могат да ограничат социалните помощи, предоставени на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им.

Следва да се отбележи, че възможността за ограничаване на равното третиране при социалните помощи е от една страна за лицата, на които е предоставена субсидиарна закрила, а на жалбоподателката е предоставен статут на бежанец. Освен това не се установява Република Б. да е заявила подобна дерогация на правилото по §1, от чл. 29 от Директивата. Същевременно по аргумент и от съображение 45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС семейните помощи за деца са сред основните обезщетения, за които не е предвидена възможност да се ограничават по отношение на лицата, на които е предоставена международна закрила, каквато е жалбоподателката.

Съобразявайки горното съдът намери, че национална правна уредба, предвиждаща изключване от семейните помощи за деца на чужденците, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на РБ със статут на бежанец, противоречи на Общностното право и следва да бъде оставена неприложена.

Освен горното съдът намери и следните съображения по националното право за незаконосъобразност на обжалвания акт.

В случая следва да се има предвид, че се касае за семейна помощ по чл. 7 ал.8 от ЗСПД, която е семейна помощ за деца с трайни увреждания, а съгласно чл. 51, ал.3 от КРБ лицата с физически и психически увреждания се намират под особена закрила на държавата и обществото. Това се отнася и за постоянно пребиваващите на територията на РБ лица на съответното правно основание.

Спорното прекратяване на месечна семейна помощ по ЗСПД за дете с трайно увреждане, което е с постоянно пребиваване и е отглеждано на територията на Република Б.., е в нарушение на негови основни права и не е съответно на целта на

закона и поради следното:
Правото на семейна помощ е производно от и обезпечаващо правото на детето на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие, прогласено в чл. 27 от Конвенцията за правата на детето, ратифицирана от Република Б. и обн. ДВ. бр.55 от 12 юли 1991 г. Съгласно разпоредбата държавите - страни по Конвенцията, признават правото на всяко дете на жизнен стандарт, съответствуващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие. Родителят/родителите или другите лица, отговорни за детето, имат първостепенна отговорност да осигурят в рамките на своите способности и финансови възможности условията за живот, необходими за развитието на детето. Държавите - страни по Конвенцията, в съответствие с националните условия и в рамките на своите възможности, предприемат необходимите мерки с цел да подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право и в случай на нужда предоставят материална помощ и програми за подпомагане, особено по отношение на изхранването, облеклото и жилището. С прекратяване изплащането на социалната помощ по чл. 7 ал.8 от ЗСПД е нарушено правото на С. Е. С., обезпечавано с грижите на родителят му (в случая само на неговата майка) по отглеждането му, на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото развитие. Целта на подпомагането по чл. 7 ал.8 от ЗСПД е да посрещне специфичните нужди по осигуряването на жизнения стандарт на децата с трайни увреждания, с предвидения в закона двоен размер на семейната помощ.
Предвид горните съображения съдът намери, че ответникът незаконосъобразно е прекратил изплащането на отпусната на жалбоподателката на основание чл.7 ал.8 ЗСПД месечна помощ, за отглеждане на детето й С. Е. С., от което следва отмяната на оспорения акт от съда.
В хипотеза на чл. 173, ал.3 от АПК делото следва да бъде изпратено като преписка на органа за издаване на съответния акт съобразно указанията в решението.
Разноски не са претендирани и съдът не присъжда такива.
Така мотивиран, Административен съд София-град,първо отделение,20 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ заповед № Т-944/09.12.2013г., на директора на дирекция „Социално подпомагане”Л.–С., с която на основание чл.3 ал.5 от Закона за семейните помощи за деца е прекратено изплащането на отпуснатата помощ по чл.7 ал.8 от З. за детето С. Е. С., [дата на раждане] , считано от 01.12.2013г.
ИЗПРАЩА преписката на директора на Д”СП” – Л.-С. за ново произнасяне и издаване административен акт съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с решението.
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.
Препис от решението да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: